Доходить довго до хохла!
Така вже нація пішла,
Що довго йде,
Що довго дума, на все дмуха
І конструктивно чуха вуха
Об все тверде.

Від інших вже давно пішло
Те, що до нас ще не дійшло.
Дійде хіба?!
Повільність, вільність та воляча,
А може, вдача жираф'яча:
Невже — раба?!

А світ спішить, дурний до спіху.
А нам те — оберемок сміху,
Ми — сміюни!
Куди спішить — хіба до смерті!?
А ми воли, жирафи вперті
Старовини.

Йдемо поволі, як за плугом,
Йдемо до волі цугом, цугом —
Невже це ми?
Йдемо. І все перетриваєм,
І будемо над смертним краєм
Таки людьми!?

А будемо — така вже вдача
Нірваниста, а не ледача,
Бо з усіх зол
Завитий Вічним Архітектом —
Над розумом, над інтелектом —
У нас хохол!1

Хохол — коколь (тібетського походження), означає вінець, корона, навершя.